

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

שיחות שאחר
ספורי מעשיות
(2)
גליון 91

שפת שלום ומברך!

הידעמם על איזה מצוה הזהיר רבנו הק' ביותר?

כלנו יודעים, שעל מצות השמחה

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד" - זה לא רק שיר, - אלא זה דבור מרבנו הק' בלקוטי מוהר"ן (ח"ב, כ"ד) שם רבנו הק' מדבר ממעלת השמחה,

ומה עושים כדי לזכות לשמחה?

אומר רבנו הק' שם, שטבע האדם שישמשך לעצבות ומרה שחורה, כי כל אדם עובר עליו דברים שמציערים אותו, ולכן צריך להכריח את עצמו בכל גדול להיות שמח תמיד! ולשמח את עצמו בכל מה שיוכל ואפילו במילי דשטותא (כמוכן שח"ו לא שמחה של הוללות ופריקת עול, וכל שכן שלא יעבור על ההלכה) על כן רבנו הק' מביא על כך ספור נפלא:

ה - מעשה בצדיק שנפל עליו עצבות

[אות א] ידוע: ש'עצבות', היא מדה מגנה מאד! וצריך להתרחק ממנה מאד! - וראוי לחיות ולהרים עצמו! - כי ידע: שכל 'תנועה' ו'העמקה' שאדם מניע ומעמיקתו עצמו כשנוכח לעבודת השם, היא יקרה מאד בעיני השם, אפילו הוא מניע עצמו רק כחוט השערה! - כי מחמת שהאדם הוא בגוף, ב'עולם העשיתי', קשה מאד עליו כל 'תנועה' ו'העמקה'! - על כן היא יקרה מאד בעיני השם! [אות ב] ומעשה היה בצדיק אחד: שנפל עליו 'עצבות' ו'כבוד' גדול! - וה'עצבות' וה'כבוד' כשמתגברת על ה'צדיק', היא קשה מאד עליו, כי עליו מתחזקת יותר ויותר! - עד שנפל עליו 'עצבות' ו'כבוד' כליף, עד שלא היה אפשר לו כלל לזוז ממקומו ממש, מחמת גדל ה'כבוד' וה'עצבות' שהתגבר עליו מאד! ורצה לשמח עצמו, ולהרים עצמו! - ולא היה אפשר לו בשום דבר לשמח ולהרים עצמו! - כי בכל דבר שרצה לשמח עצמו, מצא לו הבעל דבר בתוכו 'עצבות'! - עד שלא היה אפשר לו בשום דבר לשמח את עצמו! - כי בכל שמחה שרצה לשמח ולהרים עצמו, מצא לו עצבות בתוכה! והתחיל לשמח עצמו, בשמחת "שלא עשני גוי"! - וזה בודאי שמחה גדולה שאין לה שעור! - כי אין לשער ההפרש וההבדל, אלה אלפי אלפים הבדלות

- שיש בין קדשת ישראל, הפחות שבפחותים, לבין זהמת טמאת העובדי כוכבים!

וכשיזכר היטב חסד השם יתברך עליו: "שלא עשהו גוי"! - בודאי ראוי שתגדל שמחתו מאד! - והיא שמחה שאין עליה עצבות!

כי בשלמא כששמח עצמו בדבר שעשהו הוא עצמו, עליה אפשר למצא 'עצבות' על כל שמחה - כי ימצא לו חסרונות בכל דבר, כדי שלא להניחו להרים ולשמח עצמו! - אבל בזה: "שלא עשני גוי", שהוא רק מהשם יתברך, שהשם יתברך עשה כן, וחמל עליו ולא עשהו גוי - איך אפשר למצא חסרון בזה השמחה, מאחר שהוא רק 'מעשה השם יתברך'! כי בודאי איך שיהיה [עובר עליו], על כל פנים הוא הפרש גדול בינו לבין עובדי כוכבים, אשר אין שעור ונערך!

[אות ג] וה'צדיק הנ"ל, התחיל לשמח עצמו בזה [בשמחת "שלא עשני גוי"]! - והתחיל לשמח ולהרים עצמו 'מעט מעט'! - ובכל פעם הרים ושמח עצמו ביותר! - עד שבא לשמחה גדולה כליף! עד שהגיע ל"השמחה שהיה ל'משה רבנו' עליו השלום, בעת שעלה לקבל הלוחות" [אבות דרבי נתן פ"ב ה"ג]!

- המשך בעמוד 2 -

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

שיחות שאחר ספורי המעשיות (2)

המשך: - ממעשה בצדיק שנפל עליו עצבות -

ובתוף שהרים ושמו עצמו [הצדיק הנ"ל], פרח בעולמות, כמה וכמה אלפים פרסאות!
[דהינו: שפרח בתוף העולמות, והתחיל לפרח למעלה בעולמי העליון מהמקום שנעשה שם שמח - עין להלן בהספור!]

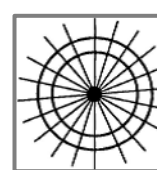
ובתוף כה הביט בעצמו, והנה הוא רחוק מאד ממקום שהיה בתחלה! - והיה לו צער גדול - כי היה סבור: שיפל לאיזה מקום אחר! [כיון שעלה למקום גבוה יותר, על-כן אם יפל מעבודתו - יפל למקום אחר, כפי שעלה וזו למעלה - עין ציור להלן] - והיה תמיה גדולה עליו [כשיראו אותו במקום אחר - ויגידו]: "שנעלם פתאם!" [מקומו שהיה מתחלה] - והצדיק חפץ תמיד להיות "הנענעלכת" [מכה, ח, ו, ח!]
[על-כן אינו רוצה שיראו עליו: איך שהוא הולך ומתעלה בעבודתו!]

[אות ד] וה'שמחה' התחילה לפסק! כי ה'שמחה' יש לה גבול, שמתחלת עצמה, ומסימת עצמה! - וכשהתחילה ה'שמחה' לפסק, פסקה 'מעט מעט', ונשפל 'מעט מעט'! - וכשחזר וירד ונשפל ממקום שפרח לשם בשעת ה'שמחה' [הגדולה הנ"ל], לא חזר תחלה למקומו הראשון שפרח משם, כדרך פריחתו! - רק שירד מיד למטה, במקום [במקום] שפרח לשם! - ועל-כן היה פליאה גדולה: על שמצא את עצמו אחר שירד: למטה במקומו הראשון?! - והבן היטב! [ראה ציור להלן].

עד שחזר למקום שהיה בתחלה [בשעת שהיה בעצבות]! - והביט בעצמו, וראה: שהוא ממש במקום שהיה בתחלה! ולא נעתק ממקומו כלל! רק אפטר כחוט השערה שאי אפטר לאדם לשער, רק השם יתברך! - והיה תמיה גדולה בעיני הצדיק: "שפרח כל-כה בעולמות, וראן למטה לא נעתק כלל!"

והראו לו: שפליקה יקר בעיני השם יתברך, תנועה והעמקה קטנה שאדם מעתיק עצמו בזה העולם, אפלו פחות מחוט השערה! - עד שאין כדאי נגד זה כמה אלפים עולמות ופרסאות! [שלמטה כשעולין לאיזה קדשה כחוט השערה, היא יקרה יותר מאלפים ורבבות עולמות למעלה [לקוטי הלכות, חולהמועד ד, ג].] [שאינו כדאי אלפים ורבבות עולמות, כנגד חוט השערה אחת שהאדם נעתק בזה העולם להתקרב להשם יתברך [לקוטי הלכות, ראשית הגז ד, א].]

[אות ה] ולהבין זה: פי ידוע: שהעולם הגשמי הזה הוא רק נקדת המרפז בתוף הגלגלים, כמבאר ל'בעלי תכונה'! [חכמת אסטרונומיה, מהלך השמש וירח וכוכבים - עין: 'רמב"ם' הלכות קדושה החדש; 'ספר הברית'; 'ספר התכונה' לרבי חיים וויטאל] - ומכל-שכן נגד עולמות עליונים, בודאי אינה נחשבת כל הארץ יותר מ'נקדה'!
ידוע: שכל ה'קוים' שתמשו מ'נקדתי המרפז', הנה הם אצל ה'נקדה' סמוכים כל ה'קוים' זה לזה! וכל מה שמתרחקים מה'נקדה', הם מתרחקים זה מזה יותר! - וכן כשיתרחקו ה'קוים' הרבה מאד מה'נקדה', יתרחקו גם-כן ה'קוים' זה מזה מאד! אף שלמטה אצל ה'נקדה' הם סמוכים זה לזה! - כזה [ראה הציור]:

נמצא: אם ישער בדתו: 'קוים' נמשכים מה'ארץ התחתונה', אפלו רק עד הגלגלים - נמצא: אפלו אם אינו הולך ממקומו, רק כמלא החוט - ארעיל פ"כ: ב'מקום הגלגלים', נתרחק ממקום שהיה נגד ראשו תחלה, נתרחק עתה כמה וכמה אלפים פרסאות, לפי ערך גדל הגלגל העליון נגד ה'ארץ התחתונה', כידוע! -

כי שם קבועים 'כוכבים' אין מספר, וכל 'כוכב' הוא בערך גדל זה העולם, ויותר! [עין עוד ב'לקוטי הלכות', ערובי תחומין ה, כ].

[אות ו] מכל-שכן וכל-שכן כשישער בדתו: ה'קוים' נמשכים עד עולמות עליונים, אפטר כל הגלגלים נגדם אינם נחשבים כלום! - נמצא: שאין שיעור לה'רחוק' שנתרחק שם ב'עולמות עליונים', על-ידי הרחוק כל-שהוא, אפלו 'פחות מחוט השערה' שנתרחק והלך [שנתעלה מעלה מעלה] ממקום שהיה בתחלה!

כי אף שבאנו בה'ארץ התחתונה', לא נתרחק והלך [לא נתעלה] רק 'פחות מחוט השערה'! - שבעיני לא נתרחק [לא נתעלה] כלום! כי זה אי-אפשר לשער, רק השם יתברך! - עם-כל-זה: שם בעולמות עליונים, נתרחק [נתעלה] כמה וכמה אלפים עולמות ופרסאות! - מכל-שכן וכל-שכן כשאדם הולך פרסה או כמה פרסאות בעבודת השם! [עין לא ראתה] וכו' [אלקים זולתה, יעשה למחפה לו] [ישעיה סד, ג].

[ב'חיי מוהר"ן סימן סה, פותב מוהר"ן ז"ל: המעשה מענין הצדיק שנפל פעם-אחד לעצבות גדול וכו', שנדפס כבר בספורי מעשיות, שנכתבה כפי מה ששמעתי בעצמי מפיו הקדוש ז"ל בעצמו. שמעתי מאיש אחד מאנשי ירושלים שאמר: "שהוא שמע מעשה זאת מפי רבנו ז"ל בסגנון אחר קצת" - וגם בספורי המעשה היה קצת שנוי וכו': שהיה צדיק אחד, גדול במעלה, שהיה מ'מארי דחשבונא', שהיה מחשב עצמו בכל יום: "אם עשה עבודת השם בשלמות באותו היום כפי דרכו תמיד!" וחשב הדברים שהוא צריך לעשות באותו היום! ומצא: שלא יצא ידי חובתו בשלמות באותו היום! - כגון: שהיה צריך לילה אנה ואנה בתוף הבית כה וכה פעמים כפי מה שהיה צריך כפי השגתו הגבוהה! - ובאותו היום לא הלך כל-כה בבית כראוי לו! - ועל-ידי זה נפל בדתו מאד! - עד שלא היה אפשר לו להחיות את עצמו! - עד שהחיה עצמו במה שזכה "שלא עשני גוי"!

ומזה הענין תבין: מעלת הפלגת אותו הצדיק, כמה היה גדול במעלתו - שהיה לו עבודה גבוהה במה שהלך אנה ואנה בתוף הבית! - עד שעל-ידי שמעט לפי דעתו בעבודה זאת, הצטער כל-כה, עד שכמעט לא היה יכול להחיות את עצמו, לולא שהזכיר את עצמו "שלא עשני גוי" - ראה והבן והבט עבודת הצדיקים וצערם על מעוטם בעבודתם, עד היכן עד היכן מגיע! - אשרי להם).

[ב'לקוטי הלכות', פסח ט, טו: עקר ה'נפילה' מחמת 'גדלות' - שאין נאה וראוי לו לעבד עבודה ויגיעה הזאת, ועדין לא פעל כלום! - אבל החפץ באמת אומר בלבו: בשביל נקדה אחת של התנוצצות אלקות אחד, כדאי כל היגיעה בכפלי-פלים! - וכמו הצדיק ששמח את עצמו על-ידי "שלא עשני גוי"!).

ו - שני מיני פלטיין

[אות א] דע: שיש שני מיני פלטיין! - ושני הפלטיין דומין זה לזה, באחד דר בו מלך, ובהשני דר עבד! ובנדאי באמת: הוא חלוק גדול בין הפלטיין של מלך, לפלטיין של עבד! רק אף-על-פי-כן אפשר לטעות ביניהם!

כי יש 'קשור' שמתקשרין הרבה נפשות, עד שנעשה מהם 'בית' ופלטיין! - כי מתקשרין אחד באחד, ואחד באחד - עד שנעשה מהם 'סוד'! - ואחר-כך נעשה 'אהל'! - עד

שנבנה מהם 'בית' ומדור! - וזה המדור! הוא מדור לאמת! - וכשצריכים לבקש אמת, מוצאים שם באותו המדור! - הינו: בתוך הקשר של הנפשות הנ"ל, שמהם נעשה מדור לאמת, כנ"ל!

ועלינו ציחה התורה (שמות כג, ב): "אחרי רבים להטות", כי מאחר שרבים נתקשרו כאחד, בודאי שם האמת, כנ"ל! - וזה בחינת (בראשית מו, כז): "כל הנפש הבאה לבית יעקב, הינו: שמה הנפשות" נעשה "בית יעקב" - הינו: בית מדור, לאמת, שהוא בחינת יעקב, כמו שכתוב (מ"כה כ): "תתן אמת ליעקב".

[אות ב] אבל דע: שיש פנגד זה קשר של רשעים, שמתקשרין יחד הרבה נפשות של רשעים, ונעשה מהם בית ומדור לשקר. ועל זה הזהיר הנביא (ישעיה ח, יב): "לא תאמרו קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר", כי קשר רשעים אינו מן המנגון (סנהדרין כו). ועל זה כתיב (שמות כג, ב): "לא תהיה אחרי רבים לרעת".

[אות ג] והנה: בין שני הבתים הנ"ל אפשר לטעות. הינו: בין האמת והשקר! כי השקר מדמה עצמו להאמת, כי גם שם יש קשר מנפשות רבים, ואפשר לאדם לטעות, ואינו יודע היכן האמת, ולהיכן יקרב עצמו! - ודע: שעל ידי מצות פדיון שבויים, זוכה להבין בין שני הבתים הנ"ל, בין אמת לשקר, בין מלך לעבד. כי השקר הוא בחינת עבד, בחינת ארור, בחינת (בראשית ט, כה): "ארור כנען עבד עבדים" וכו'.

ז - שני שכליות

ודע: שיש שני שכליות! - והם בחינת אחור וקדים! (עין לקוטימוהר"ן ח"א כא). הינו: שיש שכל שמגיע לאדם לפי הזמן, וכל מה שצדקן ובא בימים יותר, הוא יודע יותר, בבחינת (איוב לב, ז): "מים ידברו". וזה השכל הוא בחינת אחור, שבא באחור הזמן, כי לזה השכל צריך זמן.

אבל יש שכל שבא לאדם בשפע גדול, במהירות גדול, בפחות מרגע - כי הוא למעלה מהזמן, ואין צריך שום זמן לזה השכל. וזה השכל הוא בחינת פנים - והוא בחינת יעקב, בחינת אמת, בבחינת (תהלים כד, ו): "מבקשי פניו יעקב סלה".

ח - סגלה לפאקון (רפואה למחלת אבעבועות שחורות)

אחר שבת פרשת ויחי אמר רבנו ז"ל: ב'שלוש סעודות' זה נודע לי סגלה לפאקון [רפואה למחלת אבעבועות שחורות] - שהיה מסקנת מאד, ואינו מצוי כהיום ברוב השם! - וזה אינו מחלת אבעבועות רוח' שיש בזמנינו].

לקח קרייד [נתר - סבון אדמה רפה! - ושלש פעמים כמו משקל הקרייד, לקח זייד' [בורית - סבון צמחים ופרחים! "נתר ובורית" - שבת פ"ט מ"ה] - ונעשה משניהם, מרחהו לרחץ התינוק (שקורין באד) -! - וצריך לעשות תכף ומיד כשמתחיל התינוק להתחמם ולבער עליו! - ויועיל בעזרת השם אם אין הגזרה חזקה! אבל אם הגזרה חזקה חסיושלום, לא יועיל!

ואמר: כי חלי הפאקון, נעשה מחטא העגל! - ובענין הזה קשה: הלא גם אצל אמות העולם יש חלי זה! - אף איתא במדרש (בראשית רבה פח, א): "שאמות העולם היו ראויים שלא יהיה להם שום חלי. (מאחר שנתן לחלקם העולם הזה!) אף כדי שלא יהיו מונין ומתגרין בישראל [על-שם (תהלים לט, ט): "חרפת נבל אל תשימני"], נתן להם כל החללים שיש לישראל!

וכמו שפרש רש"י על פסוק [הנ"ל]: "חרפת נבל אל תשימני" - "הבא גם עליו נגעים ומכאובות, כדי שלא יוכל לומר לי אתם לוקים ואנו אין אנו לוקים!" - והתפלה הזאת גרמה, להביא יסורי חללים על האמות.

וגם לכאורה קשה: הלא גם קדם חטא העגל, בנדאי היה חלי זה! - אף קדם, לא היה חלי קשה, רק שהיו הפאקון, מחמת הדמים שהתינוק יונק במעי אמו, כידוע לחכמי הרופאים. אבל לא היה חלי קשה שיהא מסכן למוות חסיושלום, כמו עכשו. וזה נעשה מחטא הנ"ל!

גם נרמז קצת בירמיה (ב, כב) נזכרים כלם בפסוק אחד: "גם כי תכבסי בנתר, ותרבי לך בורית, נכתם עונך לפני". פרוש רש"י: "עונך: על עוון העגל. נתר: פרוש בלע"ז: קרייד. בורית: זייד". (נמצא שמרמז כאן סוד הסגלה הנ"ל הבא מחטא העגל. דהינו: לכבס בנתר' שהוא קרייד, ולהרבות בורית' שהוא זייד'). והבן נפלאות.

ט - מימי ילדותו

מימי ילדותו: פעם אחת באו אליו עם פדיון להתפלל על ילדה, שרה אסתר בת יהודית, ואמר: "שמות! - וכן הוה. ואמר: שידע זאת מהתורה הקדושה. שראה אז פסוק (שמות ז, כא): "והדגה אשר ביאר מתה ויבאש".

ובאלו התבות "מתה" ו"יבאש" נתגלה לו זאת. "מתה" ו"יבאש", ראשי תבות: שרה אסתר בת יהודית. וי, מתה. השם ישמרנו.

י - הזהיר לאנשיו

הזהיר לאנשיו: שפשיקרה להם מקרה בלתי טהור חסיושלום, שילכו תכף ומיד למקוה לטבל. כי על ידי המקרה חסיושלום, נעשה מה שנעשה. על-כן טוב מאד: שקדם שמתחיל להעשות מזה איזה דבר, חסיושלום, שיקדים עצמו האדם ויטבל ויטהר עצמו!

והזהיר מאד: "לבל יתפחד האדם מזה כלל!" - כי הפחד והדאגות והמרה שחורות בענין זה, מזיק מאד מאד. בפרט אחר שגלה אלו העשרה קפיטל תהלים המסגלים לתקון חטא זה. והם: ט"ז. ל"ב. מ"א. מ"ב. נ"ט. ע"ז. צ'. ק"ה. קל"ו. ק"ן. כמבאר בפסוקים הנדפסים כבר. אז אמר: שמי שיזכה לקים זאת, לומר אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל באותו היום שיקרה לו חסיושלום, אזי בודאי יתקן חטאו. ושוב אל ידאג כלל.

גם היה מתלוצץ מאלו החסידים והיראים שפשמגיע להם איזה הרהור, אזי הם מתפחדים: שלא יבואו לידי מקרה! - ומחמת זה הם רגילים בהתר, מחמת פחד שלא יבואו לידי מקרה. והוא זכרונו לברכה היה מתלוצץ מזה. ועקר פונתו היה: שהאדם צריך לבלתי להתפחד ולהתיירא כלל מדברים כאלו, ולבלי לחשב מחשבות כלל בענין זה! - רק יהיה כגבור חיל לעמוד כנגד תאנתו, ויסים דעתו מזה לגמרי, ואל יתפחד כלל. והשם הטוב בעיניו יעשה עמו מה שהוא יתברך חפץ.

ורמז בדבריו: שזה בחינת פגם של דוד המלך עליוהשלום, בבת שבע וכו'! ולא באר הדבר היטב. ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה תמיד. ואל יפל בדעתו כלל משום דבר שבעולם, אף אם יעבר עליו מה. ואם יהיה חזק בדעתו ולא יתפחד כלל, ולא יחשב מחשבות כלל (שקורין: איבערטרטאכטן). וילך בתמו בשמחה, יזכה לסוף לעבר על הכל בשלום. ודברים כאלו אי אפשר לבאר בכתב. וערום יבין לאשורו.

יא - בן-מלך שנתרחק מאביו

עוד מה שספר ב'שבת-הנכה', ונשפח: מן-בן-מלך שנתרחק מאביו וכו', והיה מתגעגע מאד מאד וכו' וכו'! - והגיע לו כתב מאביו, והיה משתעשע בו מאד מאד. והיה מתגעגע עדן מאד. והיה מתגעגע על כל פנים שיושיט לו יד. ואם היה מושיט לו יד, היה מחבקה ומנשקה. אחר-כך ישב עצמו: "הלא זה הכתב הוא כתב יד המלך בעצמו, ואם-כן הוא יד המלך וכו' וכו'". (כל זה לא נכתב פראוי כי נשפח כי לא נכתב בזמנו).

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מהשיחות שאחר סיפורי מעשיות - (2)

- ט. מי דר בשני מיני פלטיין?
 בשניהם דר מלך
 בשניהם דר עבדים
 באחד דר מלך ובאחד דר עבד
- י. יש חילוק בין שני הפלטיין?
 שני הפלטיין דומין זה לזה
 באמת יש חילוק גדול בין שני הפלטיין
 שתי התשובות נכונות
- יא. מה אומר רבינו, ע"י מה זוכה להבין ההבדל שיש בין שני הבתים?
 ע"י מצות ציצית
 ע"י מצות תפילין
 ע"י מצות פדיון שבויים
- יב. מה אומר רבינו שהסגולה לפאקין?
 יקח קרייד (נתר) וג' פעמים כפול מזה יקח זייף (סבון) ויעשה מזה מרחץ לתינוק
 יקח זייף (סבון) וג' פעמים כפול מזה יקח קרייד (נתר) ויעשה מזה מרחץ לתינוק
 יקח זייף (סבון) וב' פעמים כפול מזה יקח קרייד (נתר) ויעשה מזה מרחץ לתינוק
- יג. מה אמר רבינו ממה מגיע החולי הפאקין עד כדי סכנת נפשות?
 ממזג אויר לא טוב
 ממיעוט שינה
 מחטא העגל
- יד. מה הם עשרה קאפיטלאך תהילים שנקראים "תיקון הכללי"?
 ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ.
 י"ג, ל"ב, מ"א, נ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ.
 ט"ז, כ"ג, ל"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ.
- טו. למה הסיפור שרבינו סיפר בשבת חנוכה לא נכתב כראוי?
 כי רבינו סיפר אותו רק ברמזים
 כי לא נכתב בזמנו
 כי נכתב בזמנו לא ברור
- טז. מה אפשר ללמוד מהחלק שכן נכתב?
 עד היכן יכולים להחיות את עצמו עם ספר (כתב של המלך)

- א. מה נפל על הצדיק?
 עצבות
 כבידות
 עצבות וכבידות גדול
- ב. מדוע לא היה אפשר לצדיק לשמח עצמו בשום דבר?
 כי בכל דבר שרצה לשמח מצא הבעל דבר בתוכו עצבות
 כי בכל דבר שרצה לשמח מצא הבעל דבר בתוכו גאווה
 כי בכל דבר שרצה לשמח מצא הבעל דבר שקר
- ג. באיזה דבר שימח את עצמו הצדיק בסוף, שלא הצליח הבעל דבר להחלישו מזה?
 במצוה גדולה שעשה
 בהרבה שעות של לימוד
 בשמחת "שלא עשני גוי"
- ד. לאיזה שמחה הגיע הצדיק בסוף?
 לשמחה של חתונה
 לשמחה שהיה למשה רבינו בעת מתן תורה
 לשמחה שהיה למשה רבינו בעת שעלה לקבל הלוחות
- ה. כמה התרחק הצדיק בעולמות העליונים ממקומו שהיה שם בתחילה?
 כחוט השערה
 לא נתרחק כלל
 כמה וכמה אלפים עולמות ופרסאות
- ו. האם הצדיק ירד באותו דרך שעלה או בדרך אחר?
 באותו דרך שעלה
 בדרך אחר
 רבינו לא דיבר מזה
- ז. להיכן הגיע הצדיק כשחזר וירד?
 למקומו הראשון שהיה בתחילה
 כחוט השערה ליד מקומו הראשון שא"א לאדם לשער
 רחוק מאוד ממקומו הראשון
- ח. מה אמר רבינו שהראו לו בזה?
 שצדיק יכול להגיע לעולמות עליונים כ"כ
 שיקר מאוד כל תנועה קטנה שאדם מעתיק עצמו בזה העולם
 שיקר מאוד כשצדיק פורח בעולמות עליונים

ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72